

“मीठे बच्चे— यो सृष्टि वा जमाना दुःखको छ। यस सँग नष्टोमोह बन, नयाँ जमानालाई याद गर। बुद्धियोग यस दुनियाँबाट निकालेर नयाँ दुनियाँ सँग लगाऊ।”

प्रश्नः— कृष्णपुरीमा जानको लागि तिमी बच्चाहरूले कुनचाहिँ तयारी गर्छौ र गराउँछौ?

उत्तरः— कृष्णपुरीमा जानको लागि केवल यस अन्तिम जन्ममा सबै विकारहरूलाई छोडेर पावन बन्नु र अरूलाई बनाउनु छ। पावन बन्नु नै दुःखधाम देखि सुखधाममा जाने तयारी हो। तिमीले सबैलाई यही सन्देश देऊ— यो फोहोरी दुनियाँ हो, यसबाट बुद्धियोग निकाल्यौ भने नयाँ सत्ययुगी दुनियाँमा जान्छौ।

गीतः— मुझको सहारा देने वाला...

ओम् शान्ति। यस गीतमा बच्चाहरूले भन्छन्— बाबा। बच्चाहरूको बुद्धि गइहाल्छ बेहदका बाबा तर्फ। जुन बच्चाहरूलाई अहिले सुख मिलिरहेको छ अथवा सुखधामको बाटो मिलिरहेको छ। सम्झन्छन्— वास्तवमा बाबा स्वर्गको २१ जन्मको सुख दिन आउनु भएको छ। यस सुखको प्राप्तिको लागि स्वयं बाबा आएर शिक्षा दिइरहनु भएको छ। सम्झाइरहनु भएको छ— यो जुन जमाना छ अर्थात् यतिका जो मनुष्य छन्, उनीहरूले केही पनि दिन सक्दैनन्। यी त सबै रचना हुन् नि। आपसमा भाइ-बहिनी हुन्। रचनाले एक अर्काको सुखको वर्सा दिन कसरी सक्छन्! सुखको वर्सा दिने अवश्य एक रचयिता बाबा नै हुनुहुन्छ। यस जमानामा यस्तो कुनै मनुष्य छैन, जसले कसैलाई सुख दिन सकोस्। सुखदाता सद्गति दाता हुनुहुन्छ नै एक सद्गुरु। अहिले सुख कुनचाहिँ माग्छन्? यो त सबै भुलेका छन्— स्वर्गमा धेरै सुख थियो र अहिले नर्कमा दुःख छ। त्यसैले अवश्य सबै बच्चाहरूमाथि मालिकलाई नै दया लाग्छ। धेरै छन् जसले सृष्टिको मालिकलाई मान्छन्। तर उहाँ को हुनुहुन्छ, उहाँबाट के मिल्छ? त्यो केही थाहा छैन। यस्तो त होइन मालिकबाट हामीलाई दुःख मिल्छ। याद गर्छन् नै उहाँलाई, सुख-शान्तिको लागि। भक्तले भगवान्लाई याद गर्छन्, अवश्य प्राप्तिको लागि। दुःखी छन् त्यसैले सुख-शान्तिको लागि याद गर्छन्। बेहदको सुख दिनेवाला एक हुनुहुन्छ, बाँकी हदको अल्पकाल सुख त एक अर्काको दिइ नै रहन्छन्। त्यो कुनै ठूलो कुरा होइन। भक्तहरू सबैले पुकार्छन् एक भगवान्लाई, अवश्य भगवान् सबैभन्दा ठूलो हुनुहुन्छ, उहाँको महिमा धेरै उच्च छ। अवश्य धेरै सुख दिनेवाला हुनुहुन्छ। पिताले कहिल्यै बच्चाहरूलाई वा परिवारलाई दुःख दिन सक्दैनन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— तिमीले विचार गर, मैले जुन सृष्टि अथवा दुनियाँ रन्छु भने के दुःख दिनको लागि हो र? म त रन्छु सुख दिनको लागि। तर यो ड्रामा सुख दुःखको बनेको छ। मनुष्य कति दुःखी छन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— जब नयाँ दुनियाँ, नयाँ सृष्टि हुन्छ, तब त्यसमा सुख हुन्छ। दुःख पुरानो सृष्टिमा हुन्छ। सबैथोक पुरानो जीर्ण हुन्छ। पहिले मैले जुन सृष्टि रन्छु, त्यसलाई सतोप्रधान भनिन्छ। त्यतिबेला सबै मनुष्य कति सुखी हुन्छन्। त्यो धर्म अहिले प्रायः लोप हुनाले कसैको बुद्धिमा छैन।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— नयाँ जमाना सत्ययुग थियो। अहिले पुरानो छ त्यसैले आशा राख्छन्— बाबाले अवश्य नयाँ दुनियाँ बनाउनु हुन्छ। पहिले नयाँ सृष्टि नयाँ जमानामा धेरै कम थिए र धेरै सुखी थिए, जुन सुखको सीमा थिएन। नाम नै भनिन्छ स्वर्ग, वैकुण्ठ, नयाँ दुनियाँ। अवश्य त्यसमा नयाँ मनुष्य हुन्छन्।

अवश्य त्यो देवी-देवताहरूको राजधानी मैले स्थापना गरेको हो नि, जतिबेला कलियुगमा एउटा पनि राजा हुँदैनन्, सबै कंगाल हुन्छन्। फेरि एकदम सत्ययुगमा देवी-देवताहरूको राजाई कहाँबाट आयो? यो दुनियाँ परिवर्तन भयो कसरी? तर सबैको बुद्धि यति मारिएको छ, थोरै पनि बुझ्दैनन्। बाबा आएर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ। मनुष्यले मालिकमाथि दोष लगाउँछन्— उहाँले नै सुख दुःख दिनुहुन्छ, तर ईश्वरलाई त याद गर्छन् नै— आएर हामीलाई सुख-शान्ति दिनुहोस्, स्वीट होममा लैजानुहोस् भनेर। फेरि पार्टमा त अवश्य पठाउँछु नि! कलियुग पछि फेरि सत्ययुग अवश्य आउनु छ। मनुष्य त रावणको मतमा छन्। श्रेष्ठ मत त हो नै श्रीमत। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले सहज राजयोग सिकाउँछु। म कुनै गीताको श्लोक आदि गाउँदिनँ, जुन तिमीले गाउँछौ। के बाबा बसेर गीता सिकाउनु हुन्छ? म त सहज राजयोग सिकाउँछु। विद्यालयमा गीत कविता सुनाइन्छ र? विद्यालयमा त पढाइन्छ। बाबाले पनि भन्नुहुन्छ— तिमी बच्चाहरूलाई म पढाइरहेको छु, राजयोग सिकाइरहेको छु। म सँग अरू कुनैको पनि योग छैन। सबैले मलाई बिर्सेका छन्। यो बिर्सिनु पनि ड्रामामा निश्चित छ। म आएर फेरि याद दिलाउँछु। म त तिमी पिता हुँ। मान्दछन् पनि— निराकारी भगवान् हुनुहुन्छ, त्यसैले उहाँका तिमी पनि निराकारी बच्चाहरू हो। तिमी निराकार आत्माहरू फेरि यहाँ आउँछौ पार्ट खेलन। सबै निराकार आत्माहरूको निवास स्थान निराकारी दुनियाँ हो, जो उच्च भन्दा उच्च छ। यो साकारी दुनियाँ फेरि आकारी दुनियाँ र त्यो निराकारी दुनियाँ सबैभन्दा माथि तेस्रो तल्ला। बाबा सम्मुख बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ, हामी पनि वहाँका निवासी हौं। जब नयाँ दुनियाँ थियो, त्यतिबेला वहाँ एक धर्म थियो, जसलाई स्वर्ग भनिन्छ। बाबालाई भनिन्छ नै हेभनली गड फादर। कलियुग हो कंसपुरी। सत्ययुग हो कृष्णपुरी। त्यसैले सोध्नु पर्छ— अब तपाईं कृष्णपुरी जानु हुन्छ? यदि तपाईं कृष्णपुरी जान चाहनु हुन्छ भने पवित्र बन्नुहोस्। जसरी हामीले तयारी गरिरहेका छौं दुःखधाम देखि सुखधाममा जाने, यसैगरी तपाईंले पनि गर्नुहोस्। त्यसको लागि विकार अवश्य छोड्नु पर्छ। यो सबैको अन्तिम जन्म हो। सबै फर्केर जानु छ। के तपाईंले बिर्सिनु भएको हो— ५ हजार वर्ष पहिले यो महाभारी लडाईं लागेको थिएन र? जसमा सबै धर्म विनाश भएका थिए र एक धर्मको स्थापना भएको थियो। सत्ययुगमा देवी देवताहरू थिए नि। कलियुगमा छैनन्। अहिले त रावण राज्य हो। मनुष्य आसुरी छन्। उनीहरूलाई फेरि देवता बनाउनु पर्छ। त्यसैले त्यसको लागि आसुरी दुनियाँमा आउनु पर्छ वा दैवी दुनियाँमा आउनु हुन्छ? वा दुवैको संगममा आउनु हुन्छ? गायन पनि गरिएको छ— कल्प-कल्प, कल्पको संगमयुगे-युगे आउँछु। बाबाले हामीलाई यसरी सम्झाउनु हुन्छ। हामी उहाँको श्रीमतमा छौं। भन्नुहुन्छ— म गाइड बनेर तिमी बच्चाहरूलाई फर्काएर लिएर जानको लागि आएको हुँ, त्यसैले मलाई कालको पनि काल भन्छन्। कल्प पहिले पनि महाभारी लडाईं लागेको थियो, जसबाट स्वर्गको द्वार खुलेको थियो। तर सबै त वहाँ गएनन्, सिवाय देवी-देवताहरू। बाँकी सबै शान्तिधाममा थिए। म निर्वाणधामको मालिक आएको हुँ, सबैलाई निर्वाणधाम लिएर जानको लागि। तिमी रावणको बन्धनमा फँसेका विकारी पतित आसुरी गुणवाला हो। काम हो नम्बरवन फोहोरी। फेरि क्रोध, लोभ नम्बरवार फोहोरी हुन्। त्यसैले सारा दुनियाँ देखि नष्टोमोह पनि हुनु छ, तब त स्वर्ग जान्छौ। जसरी पिताले हदको घर बनाउँदा बुद्धि त्यसमा लाग्छ। बच्चाहरूले भन्छन्— बुवा यसमा यो बनाउनु, राम्रो घर बनाउनु। त्यसैगरी बेहदका बाबा भन्नुहुन्छ—

म तिम्रो लागि नयाँ दुनियाँ स्वर्ग कस्तो राम्रो बनाउँछु! तिम्रो बुद्धियोग पुरानो दुनियाँ देखि हट्नु पर्छ। यहाँ छ नै के? देह पनि पुरानो, आत्मामा पनि मैला परेको छ। त्यो निस्कन्छ तब, जब तिमी योगमा रहन्छौ। ज्ञान पनि धारण हुन्छ। यो, बाबाले भाषण गरिरहनु भएको छ नि। हे प्यारा बच्चाहरू! तिमी सबै आत्माहरू मेरो रचना हो। आत्माको स्वरूपमा भाइ-भाइ हो। अब तिमीहरू सबै मेरो पासमा फर्केर आउनु छ। अहिले सबै तमोप्रधान बनिसकेका छौ। रावण राज्य हो नि। तिमीले पहिले जान्दैनथ्यौ— रावण राज्य कहिले देखि आरम्भ हुन्छ। सत्ययुगमा १६ कला हुन्छन्, फेरि १४ कला हुन्छन्। यस्तो होइन एकदम दुई कला कम भइहाल्छन्। बिस्तारै बिस्तारै झर्छन्। अहिले त कुनै कला छैन। पूरा ग्रहण लागेको छ। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— दे दान, छूटे ग्रहण। ५ विकारहरूको दान देऊ, अरू कुनै पाप नगर। यहाँ रावणलाई जलाउँछन्, अवश्य रावणको राज्य हो। तर रावण राज्य कसलाई भनिन्छ, राम राज्य कसलाई भनिन्छ, यो पनि जानेका छैनन्। भन्छन्— राम राज्य होस्, नयाँ भारत होस् तर एउटाले पनि जानेका छैनन्— नयाँ दुनियाँ नयाँ भारत कहिले हुन्छ। सबै चिहानमाथि सुतेका छन्।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई त सत्ययुगी वृक्ष देख्नमा आइरहेका छन्। यहाँ त कुनै देवता छैनन्। यो बाबा आएर सबै सम्झाउनुहुन्छ। माता-पिता तिम्रो उहाँ हुनुहुन्छ, स्थूलमा फेरि यी माता-पिता छन्। तिमीले माता-पिता उहाँलाई गायन गर्छौ। सत्ययुगमा त यस्तो गायन गरिँदैन। वहाँ न कृपाको कुरा हुन्छ, यहाँ माता-पिताको बनेर फेरि लायक पनि बन्नु पर्छ। बाबाले स्मृति दिलाउनुहुन्छ— हे बच्चाहरू! तिमीहरूले बिसिँएका छौ, तिमीहरू देवता कति धनवान थियौ, कति समझदार थियौ। अहिले बेसमझ बनेर कंगाल बनेका छौ। यस्तो बेसमझ माया रावणले तिमीलाई बनाएको हो, त्यसैले त रावणलाई जलाउँछौ। दुस्मनको पुतला बनाएर त्यसलाई जलाउँछन् नि। तिमी बच्चाहरूलाई कति ज्ञान मिल्छ। तर विचार सागर मन्थन गर्दैनन्, बुद्धि भड्किइरहन्छ। त्यसैले यस्ता-यस्ता प्वाइन्टहरू भाषणमा सुनाउन बिसिन्छन्। पूरा बुझाउँदैनन्। तिमीले त बाबाको सन्देश दिनु छ— बाबा आउनु भएको छ। यो महाभारी लडाईँ सामुने खडा छ। सबै फर्केर जानु छ। स्वर्ग स्थापना भइरहेको छ। बाबा भन्नुहुन्छ— देह सहित देहका सबै सम्बन्धलाई भुलेर मलाई याद गर। बाँकी केवल यस्तो नभन— इस्लामी, बौद्धी आदि सबै भाइ-भाइ हुन्। यी त सबै देहका धर्म हुन् नि। सबै जो आत्माहरू छन्, ती बाबाका सन्तान हुन्। बाबा भन्नुहुन्छ— यी सबै देहका धर्म छोडेर म एकलाई याद गर। यो बाबाको सन्देश दिनको लागि हामीले शिवजयन्ती मनाइरहेका छौं। हामी ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू शिवका सन्तान हौं। हामीलाई उहाँबाट स्वर्गको राजधानीको वर्सा मिलिरहेको छ। बाबाले हामीलाई सन्देश दिनुहुन्छ— मनमनाभव। यस योग अग्निद्वारा तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ। अशरीरी बन। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

रात्रि क्लासः— अहिले तिमी बच्चाहरूले स्थूलवतन, सूक्ष्मवतन र मूलवतनलाई राम्रो सँग बुझेका छौ। केवल तिमी ब्राह्मणहरूले नै यो ज्ञान पाउँछौ। देवताहरूलाई त यो आवश्यकता नै हुँदैन। तिमीलाई अहिले

सारा विश्वको ज्ञान छ। तिमी पहिले शूद्र वर्णका थियौ। फेरि ब्रह्माकुमार बनेपछि यो ज्ञान दिन्छौ, जसबाट तिम्रो दैवी राजधानी स्थापना भइरहेको छ। बाबा आएर ब्राह्मण कुल, सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी राजधानी स्थापना गर्नुहुन्छ। त्यो पनि यस संगममा स्थापना गर्नुहुन्छ। अरू धर्मका आत्माले फट्ट राजधानी स्थापना गर्दैनन्। उनलाई गुरु भनिदैन। बाबा नै आएर धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— अहिले शिरमा फिक्र छ, बाबाको यादको, जसलाई घरी-घरी बिर्सिइन्छ। पुरुषार्थ गरेर धन्दा आदि पनि गर्दै गर, याद पनि गर्दै गर स्वस्थ बन्नको लागि। बाबाले कमाई धेरै जोडले गराउनुहुन्छ, यसमा सबै कुरा बिर्सिनु पर्ने हुन्छ। हामी आत्मा गइरहेका छौं, अभ्यास गराइन्छ। खाँदा के बाबालाई याद गर्न सक्दैनौ? कपडा सिलाउँदा बुद्धियोग बाबाको यादमा रहोस्। मैला त निकाल्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ— शरीर निर्वाहको लागि ठीकै छ कुनै काम गर। छ धेरै सहज। बुझिसकेका छौ ८४ को चक्र पूरा भयो। अहिले बाबा राजयोग सिकाउन आउनु भएको छ। यो विश्वको इतिहास भूगोल यतिबेला दोहोरिन्छ। कल्प पहिले जसरी नै दोहोरिइ रहेको छ। दोहोर्न्याइको रहस्य पनि बाबाले नै सम्झाउनुहुन्छ। एक भगवान्, एक धर्म पनि भन्छन् नि। वहाँ नै शान्ति हुन्छ। त्यो हो अद्वैत राज्य, द्वैत मतलब आसुरी रावण राज्य। त्यो हो देवता, यो हो दैत्य। आसुरी राज्य र दैवी राज्यको यहाँ नै खेल बनेको छ। यहाँ आदि सनातन धर्म थियो, पवित्र प्रवृत्ति मार्ग थियो। फेरि बाबा आएर पवित्र प्रवृत्ति मार्ग बनाउनु हुन्छ। हामी नै देवता थियौं, फेरि कला कम हुँदै गयो। हामी नै शूद्र घरानामा आयौं। बाबाले यसरी पढाउनुहुन्छ, जसरी टिचरले पढाउँछन्, विद्यार्थीले सुन्छन्। असल विद्यार्थीले पूरा ध्यान दिन्छन्, छुटाउनु हुँदैन। यो पढाइ नियमित हुनु पर्छ। यस्तो ईश्वरीय विश्व-विद्यालयमा गयल हुनु हुँदैन। बाबाले गहन-गहन कुरा सुनाइरहनु हुन्छ। अच्छा! गुडनाईट। रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) देहका सबै धर्महरूलाई छोडेर, अशरीरी आत्मा सम्झेर एक बाबालाई याद गर। योग र ज्ञानको धारणाद्वारा आत्मालाई पावन बनाउनु छ।
- २) बाबाले जुन ज्ञान दिनुहुन्छ, त्यसमा विचार सागर मन्थन गरेर सबैलाई बाबाको सन्देश देऊ। बुद्धिलाई नभड्काऊ।

वरदानः— मर्यादा पुरुषोत्तम बनेर सदा उड्ती कलामा उड्ने नम्बरवन विजयी भव

नम्बरवनको निशानी हो हर कुरामा विजयी हुने। कुनै पनि कुरामा हार नहोस्, सदा विजयी। यदि चल्दा-चल्दै कहिलेकाहीँ हार हुन्छ भने त्यसको कारण हो मर्यादाहरूमा तल-माथि हुनु। तर यो संगमयुग हो मर्यादा पुरुषोत्तम बन्ने युग। पुरुषोत्तम होइन, नारी होइन, पुरुषोत्तम हुँ— यसै स्मृतिमा सदा रह्यौ भने उड्ती कलामा उडिरहने छौ, तल रोकिँदैनौ। उड्ती कला हुनेले सेकेन्डमा सबै समस्याहरू पार गर्छन्।

स्लोगनः— एक बाबाको श्रेष्ठ सङ्गमा रह्यौ भने अरू कुनै सङ्गले प्रभाव पार्न सक्दैन।